

[Erik Hansen.]

bryde den tradition, der tilsyneladende gælder i dag, og sige noget særligt om de to små lovforslag. Det må stå helt klart for alle, at den ny tids opfinder ikke er som den gamle opfinder, hvor et patent måtte betragtes som en præmiering for en lys idé, og hvor opfinderen gennem patentrettighederne kunne få økonomisk dækning for udgifterne i forbindelse med opfindelsen. Vor tids opfinder er en helt anden; der er ikke tale om en enkeltmandspræstation; det er ofte forskere, der er betalt og undertiden købt af virksomheder af en størrelsesorden og med ressourcer bag sig; vi her i landet intet har at sammenligne med. I konkurrencen om opfindelser og om forskning har vi kun små muligheder sammenlignet med de store industrilande. Jeg tror, vi gør rettest i at erkende, at sådan er tingenes tilstand, og at anerkende, at det kan være dyrt at være foregangsland, når det drejer sig om patentverdenens barske virkelighed.

I lovgivningen kan det ofte være skadeligt at gøre forandringer for store og for hastige; og jeg tror, dette i særlig grad gælder for patentlovgivningen. Den lovgivning, som nu skal afløses, har med sine undtagelser, som i øvrigt ikke er noget særegent for Danmark, virket således, at erhvervslivet er vokset op omkring denne lovgivning og har tilpasset sig den. Nu skal der ske ændring — herom er der ingen uenighed; måtte der så også kunne blive enighed om, at den kommende patentlov skal være sådan, at den ikke hindrer trivslen i erhvervslivet, det erhvervsliv, der trods alt skal tilvejebringe de værdier, samfundets fortsatte velstand skal bygge på. Vi må jo erkende, at stort set ingen røst fra erhvervslivet har udtalt sig positivt for ret store dele af det foreliggende forslag til patentlov; det er ikke noget særlig godt udgangspunkt, som vi skal arbejde videre på.

Efter den gældende lov kan patent ikke meddeles på kemiske forbindelser, lægemidler, næringsmidler, nydelsesmidler og fremstilling af næringsmidler. Efter det nye lovforslag vil kun lægemidler, næringsmidler og tilvirkning af næringsmidler være undtaget og da kun i en overgangsperiode. Når disse undtagelser nu må ophøre ved lovens ikraftsættelse og efter en overgangsperiode, skyldes det, at der forudsættes

samme lovgivning eller i hvert fald en enslydende lovgivning i samtlige fire nordiske lande, hvor Finland og Sverige ikke har haft undtagelsesbestemmelser, hvad angår nydelsesmidler, men de øvrige grupper har haft samme undtagelser som her i landet, men nu ønsker de disse fjernet i samtlige fire lande.

Der er vist grund til at pege på, at de nordiske lande hermed vil være førende på dette område. I lande som Schweiz, Portugal, Vesttyskland, Østrig, Holland, Luxembourg og til dels også Italien kan hverken lægemidler, næringsmidler, kemiske forbindelser eller nydelsesmidler patenteres. Det vil med rene ord sige, at vi åbner for retten til at tage patent her i landet for udlændinge; vi åbner for konkurrenter, men vort erhvervsliv får ikke samme adgang til at patentere i de nævnte lande, dér gælder fortsat visse undtagelsesbestemmelser. Det er forstæeligt, at erhvervslivet ikke er særlig begejstret for denne udvikling. Det ville være forkert, om nogen troede, at om vi undlod at ændre vor lovgivning med hensyn til patentering, så ville der ikke ske noget, så kunne vi fortsætte som hidtil; sådan er det jo ikke. Den Pariserkonvention, der omfatter patentlovgivning, vil, når den til sin tid bliver underskrevet fra vor side, forpligte os til inden for en overgangsperiode at ophøre med at undtage lægemidler og næringsmidler fra patentbarhed. Det er for så vidt uafvendeligt; der kan så måske være en lille grund til at ønske: det ske sent.

Var nu lovforslaget et rent dansk anliggende, var der intet til hinder for, at det foreliggende lovforslag kunne vedtages, kunne gennemføres og undtagelsesbestemmelserne fra den gamle lov tages med i den nye, så kunne vi se tiden an; men det er jo ikke et rent dansk anliggende, det er også et nordisk anliggende. Den nordiske tanke i forslaget bygger på samhörighed i patentlovgivning og på rationalisering hos de enkelte landes patentdirektorater. Efterhånden som der nu er gået vel 17-18 år, siden tanken om fælles patentlovgivning blev udkastet i Nordisk Råd, er rationaliseringen, det arbejdsbesparende i lovgivningen, ligesom trådt lidt i baggrunden, og alle må vist efterhånden erkende, at om besparelse i administrationen kan der næppe være tale. Mon ikke vi egentlig er kommet dertil, at vi kan sige,